

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 507

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

11 abril de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

Davant de les eleccions municipals

Ens trobem ja davant de les eleccions municipals. És indubtable que tenen una importància extraordinària per a un catòlic i per a tots els catòlics.

En els Ajuntaments no es tracta de fer única-ment administració, com tantes vegades s'ha dit, amb plena inconsciència del que es deia; en els Ajuntaments s'hi han de tractar (i cada dia més, a mida que l'autonomia municipal sigui més ampla) tota mena de matèries, entre les quals adquireixen una importància fonamental les matèries culturals.

I qui podrà negar la importància que per a un catòlic tenen aquestes matèries, íntimament lligades amb el magisteri de l'Església? Avui no hi ha corporació pública que es dediqui únicament a administrar en el sentit petit del mot. L'esfera d'acció dels organismes infra-sobirans es va engrandint a mida que passo el temps i no hi ha problema que en resti exclòs.

Davant d'això, podem els catòlics deixar de preocupar-nos dels altíssims interessos que en el si d'aquelles corporacions es debaten i resolen?

L'Ajuntament de Barcelona, sobretot, ha donat una importància extraordinària a les matèries de cultura. El Patronat Escolar, suara reconquerit per la ciutat; la inauguració, d'un sol cop de tretze edificis escolars, magnets, superbs, orgull legítim dels barcelonins, entre altres fets, ens indiquen ben clarament com la tasca de cultura haurà d'ésser cada dia de major volada i com es farà cada jorn més necessària la introducció d'un criteri general dins d'ella.

Ara mateix, com s'ha organitzat l'ensenyança religiosa en aquests Grups escolars?

I és clar que el criteri serà catòlic o no catòlic segons els esforços que tots plegats portem a cap perquè sigui el primer o deixi de ser-ho. Si no és amb Déu, estarà contra Déu; si no és amb l'Església, estarà contra l'Església. No cal dir, per tant, quina importància assoleixen des del punt de vista catòlic les eleccions municipals de demà.

Davant d'elles, la Junta Diocesana d'Acció Catòlica ha publicat unes normes que cap catòlic no pot deixar de banda. S'hi recomana, en primer lloc, la necessitat de l'exercici del dret de sufragi, dret que ve a ésser un deure de consciència en els temps d'avui. S'hi recomana el vot per a tot candidat catòlic; i quan aquest no hi sigui, pel que més s'acosti a les nostres creences i es trobi el menys allunyat possible d'elles. I darrerament s'hi fa constar, també, la condició de la possibilitat del triomf del candidat catòlic o menys allunyat de nosaltres, ja que manta vegada el donar el vot a un que es proclamés catòlic però no tingués possibilitat pròxima ni remota de triomfar, per a negar-lo a qui estant molt a prop nostre, encara que no sigui ben bé nostre, podria donar per contrapartida, al triomf a un tercer, contrari a les nostres doctrines i als nostres fonaments socials.

La Junta fa constar que l'Acció Catòlica es troba allunyada igualment de tot partit polític en el sentit petit del mot, i que es troba per damunt de tots els partits. Amb això queda ben establerta la seva posició; i els seus consells — que ho són de l'autoritat eclesiàstica — no poden resultar a ningú sospitosos de parcialitat. No, no és pas un interès electoral, de partit, el que fa moure l'alt organisme de l'acció catòlica, sinó els alts interessos de la religió i de la pàtria, cada dia més visibles a través de l'ennuvolat panorama social dels nostres dies.

El ciutadà que davant les circumstàncies d'ara es mostra inactiu en l'exercici de la funció civil per excel·lència és un inconscient o un mal intencionat. No solament fa el mal activament, sinó també deixant que el facin els altres. I avui el complir amb els deures socials equival a complir amb part dels deures religiosos, morals, de ciutadania, de pàtria. Tot el fonamental de la civilització cristiana ho tenim avui en joc i cal no negligir res per a no perdre la partida.

El Senyor Rector d'Ozeron

PER JAUME RAVENTÓS

Com si diguéssim el Senyor Rector inconegut, inconegut del gran món; ben conegut, però, de les seves ovelles, que coneixen la veu de llur pastor com ell les coneix una a una i les alimenta amb el pa substancial de la divina paraula i de la sagrada Eucaristia i les empara totes i les encarrila pels camins de les bones pastures, encès el seu cor amb la flamarada de la pura caritat en Jesucrist Nostre Senyor, venint a ésser com una benedicció sobre el país i no fent més que bé!

Es aquest l'heroi de la novella de Francis Jammes, traduïda al català per En Josep F. Ràfols i editada per la *Biblioteca Horitzons*, secció de l'*Editorial Balmes, S. A.*, que propugna per la dignificació de la novella.

I a fe que el primer model donat al públic per l'esmentada Biblioteca ha estat ben escollit. Quantes vegades un hom ha començat de bona fe la lectura d'una novella per rebutjar-la a mig llegir en donar-se compte de què es porta el foc i l'esca i la llenya per encendre la foguera de la sensualitat! No així aquesta, no així. I no és pas que no es mogui dintre d'un món real i certament ben humà. En el món d'aquesta novella també hi ha descreguts, també hi ha vicis, també hi ha supersticiosos, també hi ha fariseus, i contra totes aquestes potestats lluita el Senyor Rector d'Ozeron: i tant aquest venerable Senyor Rector com l'autor que ha creat el personatge, estan pregonament penetrats de què en el món encara hi ha fe, encara hi ha virtut, encara els pecadors es poden tornar justos pel penediment, encara corre per la terra Jesucrist cercant la dracma perduda i l'ovella esgarriada, encara el Pare espera el retorn del fill pròdig, encara són perdonades les adúlteres, encara el món sencer giravolta dintre l'esfera d'atracció de la misericòrdia divina. I ara, com sempre, mentre davallen a la terra dels campanars estant *cascades d'àngelus*, pugen al cel els cants de les fonts i l'encens de les flors, les llàgrimes dels qui ploren i les oracions dels qui pregunten i els actes dels qui fan bones obres com un cor harmònic dedicat a lloar Déu. I de tota la lectura del llibre se'n treu una mena de satisfacció i alegria i placidesa, ensems que els ulls es tornen benignes àdhuc en la contemplació de les dolenteries humanes totes redimibles, totes les tarambanades de *Poli* que acaben amb l'*absolució colonial* davant el missioner de negres africans amb sa barba horitzontal de collites opulentes, les gasiveries i xafarderries de Marta, les caparrades del fill del notari que va a parar a un convent de Sant Benet, les criminals infidelitats del Duc que queden esborrades com lletres escrites damunt sorra als peus de la Verge Immaculada de Lourdes. Tota malignitat té remei si es posa a tret del Senyor Rector d'Ozeron, que compta amb dues forces: una que ho és tot, la força de la caritat cristiana; una altra que fa el paper d'instrument: un collaret de perles generosament cedit per la Duquessa el dia de les seves nocces.

I què de miracles fa aquest collaret posat a les mans del Senyor Rector! Rodant per les onades de la caritat dona la volta al món, i, després d'haver

eixugat llàgrimes arreu, i esborrat deshones i reconstruït runes, com que va encadenat amb la benedicció de Déu, sempre torna amb capital i interessos a les mans lliberals del Senyor Rector i per virtut d'aquest miracle, a la Duquessa, vinguda a un estat precari de fortuna, li és retornat el patrimoni dels seus passats.

No són tot flors en el jardí de Francis Jammes. Hi ha també les seves punxes que quasi fan plorar. No manca qualche senyor rector que, pel que es veu, vola ben baix, arran de terra. En *Poli* els blasma un per un i, com que el personatge és força barroer, també podria ésser que s'hi rabegés una mica en les descripcions: ens parla d'un que fa llargues passejades pel llac amb un gramofon per companyia, d'un altre que està a punt d'inventar uns nous models d'escafandres i de paracaigudes... Déu solament és jutge de tots. I, com que és també misericordiós, illuminarà els que no hi veuen prou clar, i farà que el cel davalli a la terra.

I com és poeta, Francis Jammes, poeta de la vida camperola, poeta de la natura! Tot el llibre és com una mena d'Oda amarada d'un lirisme placèvol.

I com sent i alaba i canta les virtuts de les pugeses que passats els cinquanta anys tenen alguns trets de la Immaculada de Lourdes, si més no, en la boca llur que s'entreobre amb seny i manté el jurament de la dona virtuosa, la fidelitat dels matrimonis camperols que s'assemblen al de Crist amb sa Església mantenint-se arrambats sots la pressió de creus suportades plegats, i la santedat dels qui saben prosseguir l'existència rural dels seus pares.

I també n'hi ha pel traductor, per l'amic Josep F. Ràfols. I serà dit amb poques paraules perquè la glopada no se li faci massa amargant a la seva modestia. Quan li fou encarregada una traducció per a la *Biblioteca Horitzons*, penso que no li va costar gaire fer l'elecció. Va triar la que millor s'adaptava al seu esperit, i per això ha reeixit en la seva obra, mostrant-se una ànima bona que té la intuïció directa de la bondat d'una altra ànima bona, un escriptor cristià que es complau en el caient apologetic de l'obra d'un altre escriptor cristià, un veritable poeta que s'ha posat a vibrar a l'unison amb l'arpa d'un altre poeta.

Els altres comentaris se'ls farà el lector, quan hagi llegit i admirat *El Senyor Rector d'Ozeron*.

EDITORIAL BALMES

OBRA INTERESSANT EL SENYOR RECTOR D'OZERON

(NOVEL·LA)

Original de
FRANCIS JAMMES

Traducció de
JOSEP F. RÀFOLS

Preu: 4 ptes.

L'enderroc de Sant Tomàs d'Aquino

PER R. RUCABADO

Els fets vandàlics comesos el dia 26 de març a la Universitat de Barcelona per un grup d'estudiants, el mateix grup d'esquerra, sempre en hegemonia, que des de llarg temps fa impossible la vida d'estudi en les principals d'Espanya, culminaren en una gesta que ha omplert d'escàndol i consternació els estudiants catòlics i tota la gent de cor i enteniment sensible: l'enderroc violent de l'estàtua de Sant Tomàs d'Aquino. En aquest fet de seguida s'ha vist un símbol, i amb raó. Pocs dies feia que la "Federació Universitària Espanyola", que ordena vagues i més vagues escolars de protesta per inacabables motius i bona l'hauríem feta que no pogués ningú exercir les seves obligacions (treball, estudi) fins que les incessants injustícies que emplen el món fossin liquidades — havia ordenat (cosa inaudita en una entitat organitzadora de vagues) *anar a classe* el dia de Sant Tomàs d'Aquino. La F. U. E. confectiona maliciosament el caràcter de la tradicional festa de l'Àngel de les Escoles, assimilant-la, amb la intenció que es pot suposar, a les decretades per la Dictadura (1). Aquesta ofensiva de l'entitat que s'atribueix la representació general dels estudiants d'Espanya, contra el gran Sant que encarna la ciència teològica i la filosofia escolàstica, preparà sens dubte l'estat d'ànim dels revoltats que, amos de l'edifici universitari en el centèssim aldarull escolar que hem vist de tres anys ençà, cometeren l'atemptat contra la imatge del qui personifica tota la Ciència Catòlica.

Creiem, doncs, que l'agressió iconoclasta contra St. Tomàs d'Aquino fou deliberada i amb tota la intenció. Els mateixos que l'enderrocaren, acabaren hissant el drap roig socialista, i és, si no ens equivoquem, la tercera vegada que envermelleix la bandera soviètica el front de la Universitat (per bé que lliurement oneja als quioscos i ha voleiat en els cinemes). Els mateixos que llençaren el Sant dalta baix del pedestal, enganxaren per les parets de l'edifici el retrat del capità Fermí Galán, el cabdill esguerrà afusellat per la revolta de Jaca, sens dubte volent dir que el mestratge del doctor de la *Summa Teològica* ha d'ésser substituït pel de l'autor comunista de *Nueva Creación* (2).

Certament que hi ha diversitat d'ideals i de programes en els qui fan la pràctica actual del front únic revolucionari: republicans, socialistes, anarquistes, comunistes, però (salvant alguns casos individuals en el primer d'aquests quatre grups) una solidaritat d'interès els aplega tots contra la Religió i l'Església. Per això compremem que el dalta baix de l'estàtua de St. Tomàs d'Aquino convenia a totes les espècies de revolucionaris avui en dia en moviment.

Ens hem recordat que l'any passat per aquest temps començà de lligar-se una aliança que convé no oblidar, entre els estudiants d'esquerra i els anarquistes. Quan sortí el primer número d'*Acción*, el portanveu d'En Pestaña, saludà els estudiants, amb la intenció que es presuposa, i s'afanyà a respondre a la crida dels "treballadors manuals", un grup calent de minyons que a ells mateixos es deien — sense adonar-se de la ironia del títol— "*trabajadores*

universitarios", que allí mateix reberen la primera rebolcada dels directors i mestres que s'havien escollit, els quals, amatents a menysprear i humiliar els mateixos universitaris de què pretenen servir-se, no els planyien la lliçó severa de recordar que els anarquistes no professen les doctrines de Marx ni de Lenin, cosa que els qui han aprovat o volen aprovar l'assignatura de Dret Natural haurien de saber.

Aquell document adreçat per uns estudiants als "compañeros de *Acción*" (3) era una explosió de "odio al pensamiento, a la cultura y a la civilización burguesa". Perquè ningú no es pogués enganyar sobre les coses que els esbojarrats signataris significaven en aquest termes i embolcallaven en la seva hostilitat, posaven a seguit el detallat inventari: "Odio a todo lo que ha parido o incubado la burguesía: la familia (jo subratllo), "su" cultura, "su" libertad, EL ESPIRITUALISMO DE SU FILOSOFIA [l'estàtua de Sant Tomàs d'Aquino ja es comença a estremir], la coacción sexual (?), EL SENTIMIENTO RELIGIOSO, la opresión de una clase sobre otra [a quina pertanyen moltíssims estudiants que paguen matrícula?] y, en fin, el no responder a las exigencias del dinamismo de la historia", frase, aquesta última, que revela més cultura de quiosc que no pas d'aula universitària. Aquest dinamisme d'ells porta a dins una pressió terrible, perquè tornen a invocar, més avall, el "odio fecundo y prometedor", i després d'una apressada, i ben importuna, dirigint-se a anarquistes, confessió de fidelitat a la "*ciencia marxista*" y al "*leninismo*", i després d'una invocació fervorosa al principi de la *lluita de classes*, acaben posant-se en tot i per tot ("*incondicionalmente*") al costat dels "compañeros de *Acción*" ("a vuestro lado"), o sigui, parlant sense embuts, posant-se a les ordres del "Grupo Solidaridad". I aquest grup si que té la història ben dinàmica!

Els anarquistes d'*Acción* devenien, des d'aquest acte de submissió incondicional dels estudiants signataris, els noms dels quals consten al peu del document, directors de consciència d'un sector universitari. Si no de Marx i Lenin, com, poc preparats, ells pensaven, vindran de Bakounin, d'Anselm Lorenzo i Ferrer Guardia les llums als inquiets infants de l'Alma Mater, i l'Àngel d'aquesta Escola serà l'Àngel Pestaña. No esborrem el record d'aquell *Pedagogium*, on el "compañero" director d'*Acción* formava en companyia del Degà de la Facultat de Ciències i d'altres membres del professorat oficial (4) l'estat major d'una nova institució docent, inspirada en una moral deslligada de magisteri i de culte, bisexual i arreligiosa. Bé costaria de reconèixer l'esquema de la *lluita de classes* allí on el cabdill anarquista és acatat per orientador dels obrers, director dels estudiants i company dels professors. Ja ens agradaria que ens descobrissin on són les

(1) *Carnet de l'estudiant*, "La Veu de Catalunya", 6 de març 1931.

(2) Vegi's el nostre article de CATALUNYA SOCIAL, número 494, 3 de gener d'enguany.

(3) *Acción*, núm. 3, 1 de març 1930.

(4) *Àngel Pestaña, pedagog*, CATALUNYA SOCIAL, núm. 489, 8 de novembre 1930.

classes que lluiten en aquest episodi i en la totalitat de les lluites contemporànies, perquè és hora de dir, o és hora, almenys, de què jo digui, que en trenta anys d'experiència no he vist lluitar *les classes*, sinó els sentiments i les opinions. ¿No es veu, en la lluita actual, no es veu el bloc de gent de classe distinta, advocats, obrers, burgesos, intellectuals, estudiants i catedràtics, units en un mateix sentir, en un mateix opinar, en un mateix odi, en aquell mateix "odio fecundo y prometedor" que aplega amb uns treballadors manuals uns altres que no són manuals ni treballadors; amb uns que es diuen a si mateixos *desheredats* i *pàries*, uns altres que tenen almenys un pare que els paga la matrícula i els llibres?

No es veu, no, lluita de classes, sinó, al contrari, unió de classes contra un objecte sagrat. Al costat dels estudiants que cerquen, confessant l'odi que senten contra la filosofia espiritualista i el sentiment religiós, la companyia i la direcció dels anarquistes, hom veu el nucli de professors i catedràtics de les universitats espanyoles — professors i catedràtics haurien d'ésser, amb respecte als estudiants, la classe odiada, la classe antagònica — compartint la mateixa rancúnia contra el sentiment religiós i la filosofia espiritualista. Tinc a les mans, i serà objecte d'un altre article pròxim, la infecta producció d'un senyor professor de Fisiologia de la Facultat de Medicina de Saragossa, català per desgràcia d'ell i nostra, Antoni Oriol i Anguera, autor d'una *Física de la Psique* que és un libel contra allò mateix que els estudiants barcelonins subordinats a *Acción* feien primordial objectiu de guerra: la família. Pledeja l'amor lliure el nostre descarrilat compatriota, devingut mentor dels estudiants aragonesos, pledeja fins la poligàmia i la poliàndria i el materialisme esbojarrat que professa li fa culminar la seva fòbia atea amb una blasfemàtoria interpretació freudiana del Decàleg.

Sigui dit i recordat tot això per fer avinent que, quan s'ha enderrocat a la Universitat de Barcelona la imatge de Sant Tomàs d'Aquino, és perquè ja molts, estudiants i mestres d'estudiants, l'havien enderrocat en el seu cor. I sigui tot això retret per demostrar que és la solidaritat universitària tan impossible com la solidaritat obrera (5). Ni la d'estudiants amb estudiants, ni la d'estudiants amb professors, ni la de professors amb professors. Entre els qui, amb les mans, amb la intenció o amb les doctrines, enderroquen Sant Tomàs d'Aquino i els qui amb les mans l'aplaudeixen, amb la intenció el veneren i amb la doctrina el segueixen, no hi ha comunitat d'interessos. Entre els que reten culte al màxim Doctor de l'Església i els qui l'apredreguen i el tiren per terra, no hi ha solidaritat possible.

Hem vist amb complaença, a propòsit de les darreres vagues escolars, la saludable reacció contra la idea de la vaga escolar, menada especialment per elements de la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics. Amb grandíssima oportunitat i justícia, s'ha recordat que la missió, la norma, l'actitud natural de l'estudiant és *estudiar*. Jamai no s'insistirà prou en aquest sentit. Tant debò poguéssim portar a aquesta reacció una mica d'ajutori nosaltres, els qui ens hem pronunciat contra la vaga obrera. I ningú no tindrà tanta autoritat per desaconsellar la vaga escolar com els que siguin estudiants, així com penso que ningú no podrà parlar contra la vaga obrera amb tanta autoritat com els que siguin autèntics

obers, essent aquesta la condició que a mi, obrer ja fa més de trenta anys, em dona més força. Quants sociòlegs de dreta consideren en la vaga tan sols un *procediment*, jo hi veig una *filosofia*. La filosofia de la vaga, que té la seva expressió en l'escola sindicalista de Georges Sorel (tota vaga és un assaig de vaga general i participa de la seva finalitat i ideologia) i en la literatura que provoca i sosté les vagues quotidianes parcials, semitotals i generals, ens convenç de la profunda malícia d'aquesta pràctica i ens esperona i anima per a treure a obrers, a estudiants, a sociòlegs i a tothom, d'aquest carreró sense sortida.

La idea matriu de la vaga obrera és la *solidaritat*, pretès deure, falsa obligació que usurpa la lliure voluntat i el lliure judici dels obrers, fent-los doblegar als decrets d'algué que interpreta a la seva manera els interessos obrers i que imposa per la força la seva pròpia interpretació sobre l'objecte i sobre els procediments. De la mateixa manera veiem que la vaga escolar es basa en la solidaritat, falsa obligació de secundar una interpretació *a o b* dels drets i dels deures escolars, encarnada en algué que rebutjarà tota altra interpretació que no sigui la seva. ¿Els capitosts de la F. U. E. consentirien que els estudiants catòlics, *tan estudiants*, almenys *com ells*, els obliguessin a fer vaga per solidaritat amb les víctimes catòliques de les persecucions de Rússia i de Mèxic, vagues de protesta contra l'incendi de l'església del Sagrat Cor de Gijón, contra les manifestacions anticlericals de Tarragona, de protesta contra l'enderroc de l'estàtua de St. Tomàs d'Aquino a la Universitat de Barcelona?

Serà hora que els estudiants no es deixin enlluernar ni intimidar per l'artifici literari dit "solidaritat de classe", que els obrers no es deixin impressionar per uns deures exigits per aquells que han negat tot dret i fins la noció mateixa del deure, perquè han negat la moral humana i la idea de sanció. Serà hora que els estudiants catòlics comprenguin que comunitat d'interessos no hi pot haver allà on no hi ha comunitat d'aspiracions. Entre els que estudien per enfortir-se ells, millorar la societat i glorificar la religió, i els que estudien (...o es matriculen) per destruir la societat i ensorrar la religió, no hi pot haver identitat. I així com els revolucionaris serien els primers de no acceptar la solidaritat menada pels catòlics (vegi's l'ordre d'*anar a classe* el dia 7 de març, festa tradicional de Sant Tomàs d'Aquino) sàpiguen els estudiants catòlics demostrar que cap vincle de solidaritat no els uneix amb els estudiants seguidors dels anarquistes, amb els estudiants addictes voluntaris a la ciència, i a les pràctiques, de Marx, de Lenin, i de Pestàfia.

Que es recordin, i que ens recordem tots, de l'esclat de Sant Tomàs d'Aquino enderrocada amb violència el dia 26 de març, i que sentin, i que sentim tots, la solidaritat certa i positiva que lliga els catòlics de tot estament: estudiants, obrers, patrons, dependents, burgesos, seglars i eclesiàstics, amb la Veritat i la Ciència, amb la Santetat, la Doctrina i l'Església de Crist. I memòria farem que una vegada per sempre desfés la paraula de Crist les futures confusions de deures, posant el Seu vincle per damunt de tot altre vincle i la solidaritat amb Ell per damunt de tot altre intent de solidaritat. El que

(5) *La impossible solidaritat*, CATALUNYA SOCIAL, núm. 486, 18 d'octubre 1930.

vindica la primacia de la unió amb Ell per sobre els mateixos afectes i llaços naturals, com la família, la deixà vindicada amb més raó en les altres coincidències i estats eventuals de la vida, com és la professió.

Per aixó el qui digué que per causa d'Ell es des-

unirien "l'home del seu pare i la filla de la seva mare" (6) amb més força deixà entès que per causa d'Ell es desunirien l'obrer de l'obrer, l'estudiant de l'estudiant i el catedràtic del catedràtic.

(6) Sant Mateu, X, 35; Sant Lluc, XII, 53.

Del món del treball

O Crist o el caos

Aquest és el dilema fatal que es desprèn de tots els estudis fets sobre la solució lògica del gran problema social que avui dia preocupa tots els homes pensadors del món: o s'accepten per a solucionar-lo les doctrines de Crist, o la societat va a parar irremissiblement al caos.

En el món del treball ara comença a treballar-se de valent en la propagació dels principis de la *Rerum Novarum*, aprofitant la seva propera commemoració. Cal que tots col·laborem a la croada social empresa a l'efecte arreu del món.

Una de les formes d'aquesta propaganda acaba de fer-nos-la avinent *El Matí* en un solt que diu així:

S'està fent, en aquest moment, una experiència personal en el domini de l'Acció Catòlica, que sembla cridada a un èxit sorprenent.

Des de fa un quant temps, cada diumenge, el Rev. Charles Coughlin, de Detroit (Michigan), parla per T. S. F. a milions d'americans. Recolzat en l'encíclica "*Rerum Novarum*", l'eloqüent sacerdot predica el retorn als principis de Crist en les esferes social i econòmica. "El món — diu — es troba enfront d'aquest dilema: O Crist o el caos."

Els oients del Rev. Coughlin es compten per milions d'homes: el predicador "lloga" una hora per setmana disset estacions americanes d'emissió. Després del seu sermó de Nadal veié "caure" damunt seu... 75,000 cartes: en rep un promedi de 50,000 per setmana.

Els experts de les Societats estimen que a cada carta corresponen uns 200 oients. En altres termes: el Rev. Coughlin parla davant d'un auditori de prop de 10.000.000 d'homes. Els no catòlics, formen la meitat dels seus corresponents. Per cada mil cartes, n'hi solen haver dues només d'hostils, i en general podem dir que són sobretot els catòlics els que critiquen el Rev. Coughlin.

Aquest desemborsa per la seva "hora de Ràdio", una quantitat de 290,000 francs cada setmana.

Aquestes quantitats li pervenen de tots els indrets dels Estats Units.

Els donants esdevenen membres de la *Radio League of the little Fleur*. Cinquanta-dos clergues despatxen el correu que rep el Rev. Coughlin: 50,000 exemplars dels seus sermons dominicals són tramesos a aquells que els demanen. Sovint, un exemplar de l'Encíclica "*Rerum Novarum*" és ajuntada al sermó. Hom en tramet un promedi de 150,000 a 200,000 exemplars cada mes.

No és una revolució, és una reforma que precorritza el sacerdot de Detroit, la fecunda activitat del qual ha estat aprovada sense reserves pel seu Bisbe i pel sobirà Pontífex. Aquesta obra, realitzada incansablement durant alguns anys, ha contribuït ja a esvair moltes prevencions contra els catòlics. Els seus

començaments, molt modestos, daten de l'octubre de 1927.

Càstig de Déu

La general conculcació dels preceptes divins i eclesiàstics en matèria de treball els dies festius, ha tingut i està sofrint les sancions tan repetidament anunciades pels portants de la Religió. Manca treball arreu del món, i els mals i les angoixes que aquesta manca comporta preocupa profundament amos i obrers, governs i capitalistes.

I un problema a primera vista tan senzill per a governants i potentats, resulta cada dia més complicat i més insoluble, com si ni uns ni altres tinguessin intel·ligència ni mitjans per capir-ne les causes i donar treball als desfeïnats i ocupació als que en busquen a qualsevol preu i en condicions assequibles.

Hi ha, evidentment, un misteri en aquest fet de l'atur forçós que escapa a la penetració i a la potència de sociòlegs i economistes, d'enginyers i de polítics.

Pels senzills i humils de cor que fa anys veuen burlats i escarnits satànicament, impunement, els preceptes i manaments de Déu i de l'Església en el món del treball, aquest misteri s'aclareix fàcilment, i també pels que tenen alguns coneixements bíblics.

Deus non irridetur!

Els Sindicats Unics

Poquet a poquet i sense pressa van arrançant la seva situació legal els Sindicats Unics que, segons s'ha dit amb tota raó diverses vegades, constitueixen, per la seva especial organització i la seva manera de funcionar, un Estat facciós dintre d'un Estat legal, al qual desconeixen o tracten de potència a potència.

El fet que els Sindicats Unics s'arroguin sobre els seus socis el dret de vida i mort, el domini sobre els seus béns, el control de la seva llibertat professional, etc., basta i sobra per a declarar fora i contra de la llei els Sindicats Unics, que, a més, es creuen amb dret de governar tot el món obrer i amb mà de ferro. Ja han començat, o millor dit, reprès, aquest ominosíssim i duríssim govern.

AGA
 BATERIAS
 DINAMOS
 DELCOS

Reparació electromecànica d'automòbils,
per especialistes del ram amb utilitatge
modern; preus limitats.

Bruch, 96 BARCELONA Tel. 10656

GAUDIUM PLENUM

Un goig total

Ell ens digué que això era el darrer terme de la seva revelació i que havíem d'estar contents de tot allò que Ell ens anunciava; de tot, fins del seu precepte, fins de l'anunci de la seva separació quan havia de retornar a la glòria del Pare — *gauderetis utique*—. El goig es una paraula d'eternitat; hi ha manera d'establir-s'hi de faisó que ni la mort ni el sofriment no ens en puguin treure. El cristià sempre està de festa i dona un nom diví a la causa de la seva alegria — *Dei genitrix*. — L'Evangeli, el bon anunci, s'acaba en Sant Lluc amb una pregària exultant — *cum gaudio magno*, — i la virtut que no fa cap a la plenitud lluminosa, la virtut sens un somriure interior i sens transports d'alegria, no ha pres encara la seva forma perfecta. Es encara migrada i dura, meritòria, certament, però inacabada.

No obstant, és ben estrany que fem en general tan mala rebuda a la santa alegria. Hi veiem com una insolència o un dany, ens sembla que l'alegria és una forma de la vanitat. Aquell que diu: jo sóc feliç, ¿no confessa que res li falta i per consegüent no oblidat tots els seus defectes presents i tot el seu passat feixuc? Els vells grecs s'imaginaven que el riure de l'home donava gelosia als déus i que la rancúnia d'aquests perseguia damunt la terra els mortals que no ploraven prou. Nosaltres hem heretat quelcom d'aquests terrors pagans i no gosem a rebre el goig com un riu, la pau com una collita. Guardem la nostra alegria en els recons amagats; la dissimulem per por de perdre-la i no la tastem sinó furtivament, apressadament, com els infants llamiers que prenen les lllaminadures d'un armari mal tancat, ens queda encara d'aquestes tan breus alegries com un remordiment poc definit. Com que la nostra actitud no ha estat ben neta i el nostre esperit no hi veu ben clar, servem la impressió d'una duplicitat i d'una debilitat; ens persuadim, desgraciadament amb raó, que les nostres alegries són servituds i que tastant-les faltem al nostre Déu.

Així s'ha de rebre el fruit de l'Esperit Sant? Així, amb aquesta innoble actitud, ens pensem respectar l'encàrrec de Crist? No hi haurà molta de pusillanimitat en no gosar a declarar que tot va bé perquè res no ens manca? Si miren bé, el qui es diu feliç renuncia allò que els homes pregonament desitgen: ell renuncia a què el planyin i l'aconsolin, renuncia les profitoses actituds dels mendicants, renuncia a aprofitar-se de l'energia d'altri; i també es posa en deute amb tots els febles, es fa proveïdor de tots els famèlics, i ve a ésser aquell que dona perquè ningú no li dona res i fins ningú no li agrairà res. Som sempre híbrids i equívocs: voldríem guardar secretament els avantatges de la nostra situació i quedar rics reivindicant els privilegis dels pobres i eximint-nos de les càrregues comuns. Volem conservar la salut perquè hi estem afectats i, per altra banda, fer-nos plànyer una mica com a malalts perquè això és dolça cosa. Voldríem conservar bons els dos peus i per altra banda que ens portessin en la cadira de mans. I quan diem que el goig no és per

nosaltres, diem mentida i blasmem la mateixa paraula de Crist.

Es que el goig, el veritable goig cristià és més pregon que el dolor. Hi ha en nosaltres, prou bé que ho sabem, un darrer punt on podem sempre trobar la gràcia i soldar-nos-hi definitivament. Mes, per arribar a aquest punt, cal sovint tenir coratge i per quedar-s'hi cal heroisme. El goig no és una herència mandrosa; no és un sentiment agradable, sinó que neix d'un principi de fe i és conquereix com la Jerusalem dels antics croats. Hi ha molta sang al camí que porta a la glòria de la Resurrecció i al goig perpetu — *aeterna perfrui laetitia*.

Els pastors idíllics que ens han cantat la felicitat sense esforç són pagans o cànids; han oblidat el que som i que per quedar-nos serens i fermes en la tempesta i en la batalla, per somriure davant la mort, a la pròpia i a la dels altres, cal anar a la recerca en el fons de si mateix de l'aquiescència desitjada i total als designis providencials com el pescador de perles s'ensorra al mar amb els ulls closos. El goig està en saber que Déu es val de nosaltres, que res no es perd d'allò que fem, que les vuit Benaurances són eternes i que el Crist i nosaltres no som dos sinó que som una mateixa cosa. ¿On són els que consenten en posar tota la seva felicitat en llur deure? ¿I on són els que gosarien afirmar que no tenen cap deure? D'aquí que hi ha sempre un secret meravellós i segur on podem posar nostre goig i, posat que la divina voluntat ens assigna una tasca que s'ha de complir fins a la fi, el nostre deure complert fins a la fi pot protegir la nostra santa alegria.

Nosaltres comencem amb exigències; després declarem que la nostra felicitat està en veure aquestes exigències satisfetes; després ens planyem de què els homes i les coses se'ns entravessen i no tenen aire de preocupar-se d'allò que hem desitjat; després les embrem amb Déu que ens abandona; després, per acabar, declarem que la felicitat és una paraula vana i perseguiu amb nostres sarcasmes o amb nostres històries aquells que en parlen i que tenen la pretensió de retrobar-la en l'Evangeli.

I tot això és molt lògic posat un absurd inicial: les nostres exigències. No és pas Déu que ens abandona, és que nosaltres no l'hem mai considerat com el Primer i com el Sobirà i que li hem presentat humilment i persistentment un pla acabat, com un projecte de llei sotmès a la sanció reial i que Ell no pot canviar; és que nosaltres hem definit la felicitat: la satisfacció de les nostres exigències sense ni tan solament preocupar-nos de posar ordre i coherència a las nostres pretensions; és que nosaltres hem incorregut en el doble error, sempre el mateix, en la vida espiritual: pendre la criatura pel Criador i tractar Déu com una criatura. No hem sabut veure que la nostra felicitat està en ésser nosaltres, nosaltres mateixos i en què la nostra naturalesa, ço és, nosaltres mateixos no tenim cap altra necessitat sinó servir a Déu.

P. Charles (*La prière de toutes les heures, deuxième série*, p. 146).

Comentaris

L'Ajuntament de Barcelona ha aprovat una proposició en el sentit que l'Alcalde pugui retirar les concessions de quioscos de periòdics plaçats a la via pública, sempre i quan es dediquin a exhibir o negocier amb publicacions immorals.

Ja era hora que una proposició així prosperés. Havia estat demanat manta vegada. I ara ens complaem a retre homenatge als regidors de tots els agrupaments polítics, sense distinció, que unànimement adoptaren aquell acord.

Es clar que no són lleis ni acords el que precisament ens manca. Ens fa més falta el compliment de les lleis i dels acords presos. Aquí tenim les facultats que, segons l'Estatut Provincial i segons la vella llei provincial, té el Governador en matèria de moralitat pública... que és com si en aquest ram no existissin.

Preguem (i haurem potser de demanar sovint) que aquesta facultat suara concedida a l'Alcalde de la ciutat no sigui deixada ociosa. Déu no ho faci, pel bé de tots.

Prou ho necessita la ciutat, certament. El corrent d'immoralitat és cada dia més estès, més ample el riu de la indecència en publicacions; i és una tasca de neteja ben urgent la de llençar de la via pública tota aquesta brutícia que ens ofega a tots plegats.

Almenys que una corporació pública doni als veïns de Barcelona la sensació que encara preocupen els altíssims interessos que dins la moralitat pública s'apleguen!

Divendres Sant al matí, aquell matí únic de la nostra ciutat; quan el Crist corre els diferents carrers en vint o trenta processons, aquest any s'ha vist un xic pertorbat, en un dels seus indrets, per uns individus que, sense respecte als sentiments religiosos dels concurrents i sense respecte a l'esperit de la terra, han pretès cantar unes "saetes" a estil andalus.

La negativa, molt raonada, per aquelles cantúries (ja que tractant-se d'un Via-Crucis havien de pertorbar necessàriament el seu ordre) va donar lloc a resistències, a corregudes, a ensurts dels concurrents. En el fons de tot, res; una senzilla demostració de què la tasca de cultura és encara, i dissortadament, ben necessària en determinats indrets i que hi ha individus que, per més que visquin en un país, jamai no saben adaptar-se a les seves condicions.

Cal que tot això sigui reprimit, és clar. Però cal, sobretot, que hi hagi qui d'un cop per sempre entengui tot l'abast d'aquell savi adagi popular català que es conclou dient: "Si vas a Roma, fes el que fan els romans".

Cantar "saetes" a Barcelona tant valdria com tocar castanyoles en un enterrament.

Però expliqueu-ho, això, a certs cervells que potser han estat fets per a tot menys per a pensar!

Dijous Sant al vespre, un dels moments més augustos de la Via Dolorosa, fou per a l'estimada ciutat de Tarragona un dia ben accidentat.

Amb l'excusa de l'embarcament d'uns presos militars-polítics, es reuniren a la ciutat imperial un estol de gent — cal dir que els tarragonins hi eren

en minoria — que, després dels visques i moris consegüents en aquests casos, als que les nostres orelles comencen d'estar acostumades, deixaren la vora del mar on s'estaven, pujaren carrers amunt, s'estacionaren davant el Govern Civil i arribaren al cor mateix de la ciutat, cridant i avalotant, trencant pals i esquinçant banderes i fent una gran trencadissa de vidres.

I en aquest aspecte foren obsequiats particularment el Seminari tarragoní, el Palau Arquebisbal, el Convent de l'Ensenyança, etc. A més, com també va esdevenint ja costum, flamejaren banderes vermelles entre aquella multitud.

No cal dir quins eren els unànimes comentaris a aquella actitud incivil!

A Madrid hi hagué corregudes i espants amb motiu de les processons de Divendres Sant, etc.

Què vol dir això? Què significa tot aquest seguit de desordre? Què vol dir aquesta actitud?

Qui sap si farà obrir els ulls a tants i tants catòlics que és troben avui completament desplaçats. Déu ho faci, i ben aviat, si no volem arribar tard.

Però llavors quina responsabilitat per a tots els qui, per acció o omissió, per encoratjament directe o per encoratjament indirecte, hagin contribuït a crear determinats estats de consciència que en un país del nivell de cultura del nostre només poden conduir al que signifiquen aquelles petites guspies del Dijous Sant a Tarragona i del Divendres Sant a Madrid!

Altra vegada han tingut lloc els homenatges a la vellesa. Han arribat a entroncar fortament en l'ànima del poble aquestes festes. És cert que encara no han arribat a totes les viles i pobles de Catalunya; però és així mateix ben cert que dels llocs on han entrat, ja no en surten fàcilment.

Per a un poble civilment format seria un estigma el deixar perdre una festa semblant, tan humana, tan plena de sentit cristià.

Festa de respecte i de veneració als vellets i a la idea de vellesa, és festa que deu ésser íntima, gens espectacular, poc moguda. Els vellets en patirien d'aquell excés de moviment i potser en patiria i tot l'íntim esperit cristià d'ella.

Sortosament a Catalunya tenim tradició de serietat en festes semblants i no ens ha de costar res el limitar la festa als seus límits justos.

X.

OBRA INTERESSANTÍSSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

La vida de Lleó XIII

PER J. CIVERA I SORMANI

IV

Monsenyor Pecci, bisbe de Perusa

Monsenyor Pecci, abans de prendre possessió de la seu de Perusa, féu un viatge a Anglaterra. Volia conèixer l'estat de l'anglicanisme i del catolicisme. La reina Victòria d'Anglaterra era neboda del rei Leopold I de Bèlgica, i aquest el recomanà a la cort i als nobles de més prestigi del país. La clerecia catòlica el va rebre amb una gran efusió. El bisbe Wiseman, que més tard fou cardenal, li va prodigar grans atencions.

Després d'haver fet algunes excursions per l'interior d'Anglaterra, es dirigí a París. Monsenyor Fornari, Nunci de la Santa Seu, li va oferir hospitalitat en el seu palau.

La seva arribada a Roma, el dia 22 de maig de 1846, va coincidir amb la mort del Papa Gregori XVI.

Els Cardenals acudiren a Roma per a elegir el nou Papa, essent elegit el bisbe d'Imola, que va prendre el nom de Pius IX. El nou Papa, en rebre Monsenyor Pecci, li digué que coneixia tot el que havia fet a Bèlgica a favor de l'Església.

Pius IX contestà la lletra autògrafa del rei Leopold, elogiant els serveis que havia prestat monsenyor Pecci a Bèlgica i a l'Església.

En morir Monsenyor Cittadini, bisbe de Perusa, el cardenal Mattei, fent-se ressò dels desigs de la clerecia d'aquella diòcesi, demanà que fos elegit successor Monsenyor Pecci, que tants bons records havia deixat a la capital de la Umbria. Tots els catòlics, doncs, esperaven amb gran entusiasme l'arribada del nou bisbe.

Abans de dirigir-se a Perusa, va voler visitar l'església de Santa Maria dels Angels, coneguda arreu del món amb el nom de la Porciúncula. Monsenyor Pecci va posar de manifest que seguia tenint una gran devoció a Sant Francesc d'Assis, que tant havia estimat la seva mare.

Escollí el dia 26 de juliol per a la seva entrada a Perusa. En aquell dia l'Església celebra la festa de Santa Anna, que era el nom de la seva mare i li feia evocar dolços records. Fou rebut per una gran gentada. Més de vuitanta mil persones acudiren a rebre'l. Les cases estaven il·luminades i a honor seu hom celebrà solemnisssimes festes. El primer que va fer el nou arquebisbe, fou donar un gran impuls a l'educació de la clerecia, per aturar l'allau revolucionària que anava avançant ràpidament.

I no solament donà una sòlida educació a la clerecia, sinó també al poble. Volia que totes les classes de la societat fossin ben cultes, per tal que cap d'ella fos vençuda per les fortes escomeses dels enemics de l'Església.

Les cartes pastorals adreçades als seus diocesans són magistrals. Encara que no hagués ocupat el solí pontifici, la seva figura hauria estat una de les de més relleu de l'Església catòlica.

Fundà una associació de missioners, per tal que seguis predicant-se l'Evangeli. L'exèrcit del Piemont ocupà les terres d'Umbria i les ordres religioses foren dispersades. Ordenà que les funcions religioses es fessin amb tota solemnitat, i manà als sacerdots que es trobaven al davant de les parròquies, que no deixessin, sota cap pretext, d'ensenyar el catecisme als infants.

Tots els seu amors foren per al seminari diocesà. Havia dit més d'una vegada que era la nina dels seus ulls. Creà noves cattedres i confià la seva direcció als professors més competents.

Sovint assistia a les cattedres sense anunciar la seva visita, i s'asseia modestament per escoltar com els alumnes donaven les seves lliçons. Explica el professor Brunelli, que regentava la classe d'Humanitats, que un dia assistí tard a classe, i en penetrar a l'aula va trobar Monsenyor Pecci que feia traduir als seus deixebles l'oració Pro Milone del gran orador romà.

Però no solament es captenia de la formació intel·lectual dels sacerdots i seminaristes, sinó també de la seva educació moral. Es pot dir que els trenta anys que va passar davant l'episcopat de Perusa, els va esmerçar especialment a aconseguir la perfecció moral i intel·lectual de la clerecia.

Per a donar impuls als estudis de Filosofia i Teologia escolàstica, l'any 1859 fou inaugurada l'Acadèmia científica de Sant Tomàs. La Civiltà Cattolica, quan fou elegit papa, publicà un resum per ordre cronològic, de la seva fecunda actuació davant el bisbat de Perusa, que es el millor homenatge que hom podia fer al prelat insigne que anava a ocupar el solí Pontifici.

Quan Mazzini i Garibaldi havien posat de manifest els seus desigs d'apoderar-se de Roma i de foragitar d'Itàlia el Papa i els sacerdots, Monsenyor Pecci s'adreçà a la clerecia de la seva diòcesi exhortant-la a sofrir amb paciència les persecucions.

"En els treballs i en la tribulació, els deia, es on creix i es prova la virtut del sacerdot, brillant la beneïda acció del seu ministeri amb més vivesa i resplendor en mig de les revolucions i transformacions de la societat. Els trastorns polítics a que es veu sotmesa Itàlia s'esdevenen amb permís d'Aquell, que és el Pontífex etern i el Suprem Governador del món. En Ell ha de cercar el sacerdot la llum que ha d'esquinçar les tenebres que embolcallen la terra. Esguardant aquesta llum ha de meditar el ministre de Déu sobre les seves imperfeccions i fomentar l'esperit d'humilitat i veritable compunció."

Les lluites polítiques empobrien el poble. Després d'haver ocupat Roma les tropes franceses, els soldats de Garibaldi, que comanava Arcioni, cometien tota mena d'excessos a l'entorn de Perusa. Els estrangers enemics del papa convertiren en herois aquells homes que vivien al marge de les lleis divines i humanes.

"La Calle" i la Passió

"Carrer d'amargura - carrer de tristor"

La revista gràfica d'esquerres *La Calle*, redactada gairebé tota per escriptors madrilenys, però que es publica a Barcelona, té la redacció i l'administració a la Plaça de Catalunya, 9, o sigui al mateix edifici de *El Día Gráfico* i *La Noche*, i pertany, segons veu pública, a un conegudíssim capitalista, dedica a la Setmana Santa dues pàgines del núm. 8, data del 3 d'abril. Una d'elles, *En Prosa*, és del Secretari de l'Ateneu de Madrid, Luis de Tapia, i consisteix en una col·lecció de xistos a base de les figures de la Passió, la gràcia dels quals queda demostrada en els següents exemples, dignes d'una cultura d'Ateneu: "Cristo pronunció las siete palabras. Y ni una palabra más". "Pedro era belmontista. El "gallo" le jugó una mala pasada", i remata la col·lecció, més mal intencionada del que aquests dos estults acudits pot fer suposar, amb un *colmo* de malísim gust a càrrec de la Soledat de Maria, dient amb llengua d'ofidi: "todas las madres merecen nuestra devoción".

Totes les mares mereixen la devoció del director, l'editor responsable, l'articulista i el dibuixant de *La Calle*, totes les mares menys una: la de Jesús. Aquesta no mereix ni la reverència del Secretari de l'Ateneu de Madrid ni el respecte de l'artista que grafia la segona pàgina, i dedica a la Mare afligida un insult reconcentrat i repugnant. *Pasos de Semana Santa* és titulada l'odiosa caricatura signada Menda, i és una paròdia de la trobada de Jesús i la Santíssima Verge, la tristíssima escena de la Quarta Estació del Via-Crucis. Són dos "passos" que es troben: el Natzarè amb la creu a coll (portada a l'inrevés, la fusta llarga al davant) i la Mare Dolorosa, tota carregada de joies, collars i corones, que el llapis mal intencionat ha volgut figurar enlluernadors, fulgurants de riquesa. I l'hereu dels botxins que també reien i escarnien en portar pres, en arrossegar el Fill entre impropis, posa en la boca d'Aquest una insídia d'acer: "¿Pero, madre, eres tú?" La figura dibuixada pel saig amb tinta de verí *abaixa els ulls avergonyida*... La inèpcia del caricaturista és tan gruixuda com la seva impietat, perquè la mare porta l'infant als braços, ço que demostra que ben poques processons de Setmana Santa ha vist el senyor Menda (*mendar?*; també nosaltres farem xistos) perquè la Dolorosa, única imatge de Maria que hi va... té el Fill dalt de la creu, o mort als genolls, o... enterrat al Sepulcre. La intenció diabòlica és fer ressaltar l'opulència del vestit i de les joies de la Mare com aliena als dolors de la Passió del Fill. I així, en quatre ratlles queda llençada una almosta de menyspreu a les Divines Persones, a les imatges, a les processons, a la pietat i a la religió del poble.

Es tan ofensiva aquesta nota gràfica, que el bon amic que ens ha avisat, havent trobat el setmanari a una barberia, arrencà la pàgina i protestà públicament, acte valent i digne que tant de bo fos imitat. Procedeix aquest amic nostre d'una república sud-americana, i assegurarà que allà no es toleraria una ofensa tan greu i escandalosa contra cap religió, i amb motiu major contra la religió dominant a la majoria immensa del país. No volem esbrinar les

causes, però el fet és que certs actes vandàlics, certs excessos blasfematoris no es produeixen més que a Rússia... i a Espanya, explicant-se allí per la revolució anticristiana que ocupa el poder, però no tenint aquí, en plena pau, garantitzada per l'Estat oficialment catòlic, explicació possible.

¿Què li hem de dir ara al senyor Menda i al director que li ha publicat la caricatura sacrílega i al capitalista que la hi ha pagat? ¿Com hem de vindicar la Mare afligida, per la qual es perpetuen també els dolors de la Passió, essent les espases que el seu cor travessen tan vives i cruels avui com al primer Divendres Sant? Car els segles afegeixen als insults vells els insults nous, i refresca el verí dels fariseus i els saigs de Jerusalem el verí dels moderns ateneistes i dels moderns dibuixants, la corrosiva eficàcia del qual multipliquen les rotatives i roto-gravats dels moderns capitalistes.

¿Què li hem d'explicar al senyor Menda i al senyor Joan Guixé, director de *La Calle* i al senyor... capitalista presumpte de *La Calle*? ¿Què els hem d'explicar que no sàpiguen perfectament en el fons de llur consciència? ¿Què li hem d'ensenyar al dibuixant que no hagi vist amb els seus ulls, que totes les joies i corones i gemmes de què la devoció expressiva d'alguns pobles revesteix les sagrades imatges, principalment la Dolorosa de les processons de Setmana Santa, no desfiguren pas ni desnaturalitzen l'expressió, el significat de la imatge? Cobert amb mantell brodat d'or, Jesús Natzarè es doblega sota el pes de la Creu, i nafres de sang ornamenten el seu cos, i espines cruelíssimes, encara que siguin treballades d'argent, perforen el front sagrat. I així la Seva Mare Santíssima, de la qual els millors poetes i els més grans artistes han sublimat els dolors amb matèria de força més luxe encara que l'or i les perles: la pintura i la poesia!

*O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta
Mater Unigeniti*

escrivia el Jacopone, precedint les generacions d'artistes de ploma, color i escultura que dels Primitius al Renaixement i als contemporanis s'han rendit d'emoció al Dolor de Mare més gran que ha vist la humanitat! Que la imatge de la Mater Dolorosa porti al damunt brodats i randes i tresors d'orfebreria, tot això no li eixuga pas les llàgrimes de perla, ni li asserena el front, ni li extreu pas del cor tristíssim les set tallants espases. La Dolorosa és Dolorosa, i el Crist crucificat és crucificat, encara que l'escultura sencera fos d'or massís.

Així com la blasfèmia és blasfèmia encara que surti en milions d'exemplars, eixint dels roleus de poderoses màquines modernes i dels tallers tipogràfics i fotogràfics pertanyents a riquíssims capitalistes, carregats també d'or i de joies, amb menys honor guanyades i exhibides.

El poble que exorna amb els millors materials que té les santes imatges de la Passió, les exalta encara amb les joies més belles de la cançó popular. L'in-

sult d'uns intellectuals, pagat per uns capitalistes, queda venjat per unes estrofes de les més sentides que la gent d'aquesta terra canta en els dies sants:

*Amb els braços ben estesos
seu Jesús al mig del banc.*

*Sa mareta piadosa
s'hi presenta sospirant.*

*—Què en teniu, la Mare nostra,
qué en teniu que ploreu tant?*

*—Tots els homes de la terra
maleeixen nostra sang!*

*—No ploreu d'això, Vós, Mare,
no ploreu d'això, Vós, tant.*

*El gros càstig que mereixen
el gros càstig ja el tindran!*

Però la Mare no es desment; és mare de Jesús i mare nostra, mare àdhuc dels blasfems i dels ateneïstes:

*—Perdoneu-los, perdoneu-los
que ja se'n penediran!*

*—Si ho voleu així, Vós, mare,
perdonats per mi seran! (1)*

Oh, Mare de tots, demaneu perdó i penediment pels qui no saben el que fan: pels escriptors, que no saben el que escriuen; pels dibuixants, que no saben el que dibuixen; pels capitalistes, que no saben el que paguen.

R. R.

(1) Joan Llongueres. *Els cants de la Passió* (1928).

La pietat de Barcelona

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

En certes persones, el dijous sant a la tarda, en anar a visitar, hi ha una pietat desviada. Són molts els barcelonins que, com cada any, van a visitar sense cap sentiment que ompli de pietat la seva ànima. Aquesta manera de falsa pietat, segons la visió externa que un hom té de tals persones quan les veu que van d'una església a l'altra, queda, altrament, superada, per una pietat veritable, gens fictícia, una profunda pietat barcelonina que observem en els bons barcelonins, el divendres sant al matí, entre sis i vuit.

Qui no conegui gaire Barcelona en un divendres sant al matí, no podrà capir la devoció barcelonina que es respira en aquells llarguíssims, interminables Via-Crucis que trobem pertot. De vegades, en plena Rambla, o en un Passeig espaiós, i altres vegades, en un carrer no tan gran, es troben dos Via-Crucis, puix que la seva llargada i la distància entre dues esglésies fa que s'encontrin i l'un hagi de fer pas a l'altre. A la plaça d'Urquinaona, per exemple, l'any passat, entre set i vuit vàrem trobar-nos amb dos.

Tanmateix, un hom davant d'aquesta manifestació religiosa de Barcelona, no pot menys de dir-se que el fons de la ciutat és eminentment religiós. Si ahir, tarda del dijous sant, eren molts el que anaven a visitar, homes i dones i joves i noies, sense un bri de pietat i sentiment religiós a la boca del cor, avui, en aquests Via-Crucis, amb la voluntat de llevar-se de matí i exhibir-se pel carrer, cantant i resant, amb un llibre i uns rosaris a la mà, volem dir-me si trobeu en aquells qui figuren en les llargues files de ciutadans acompanyant el Crist, cap que hi vagi

per lluir, i exhibir-se públicament tan sols? Jo bé crec, pla bé, que aquesta manifestació és una manifestació de profunda fe, de profunda pietat cristiana, sense cap engany, per tal com una exhibició així surt del cor, del bell fons dels sentiments més preats.

I bé; d'altra banda, una manifestació tan colpidora com els Via-Crucis de Barcelona, tants i tan llargs, ha de palesar-nos la fe de la ciutat. Barcelona encara no està tan perduda com això, no; encara la fe del nostre poble s'aguanta, es serva, amb la gràcia de Déu Nostre Senyor. A la disbauxa barcelonina, a la cràpula exhibida, al bell mig de la nostra capital, a l'escàndol diari que veiem pertot, al podrimer que ho envaeix tot, i al paper del quiosc que mata la consciència dels nostres infants, hi ha un *escàndol* més formidable, un escàndol antitètic, un escàndol que el censor eclesiàstic deixi dir-me volenterosament i amb tot bon sentit: *l'escàndol* de Jesús clavat en creu, passejat per places i carrers i acompanyat amb la ment i la paraula de tants i tants de barcelonins que segueixen manifestant, públicament, la seva fe i adhesió volenterosa al regnat diví i perdurable de la creu. I no penseu, però, que aquest escàndol ha d'endur-se'n, definitivament, l'esguard i el pensament de tots els ciutadans barcelonins?

Els que ens visitaren, durant la passada Exposició, i digueren que Barcelona era una ciutat tan corrompuda, antre i catau de tant vici, haurien d'haver visitat Barcelona al matí d'un divendres sant. Tant pels qui s'espordiren del vici barceloní, com aquells qui volgueren suposar que la fe barcelonina és morta, els caldria de seguir, en un divendres sant, els nostres Via-Crucis parroquials.

CLÍNICA DE BEBÉS

Opcions sense dolor.-Joguineria.-Sempre novetats
Tapineria, 6 (Abans Bisbe, 3) BARCELONA

El deure dels catòlics en les actuals circumstàncies

Des del Centre director de l'Acció Catòlica espanyola s'ha disposat que en tota capital o ciutat d'alguna importància es doni la veu d'alerta a tots els catòlics, a fi que s'aprestin a intervenir en les pròximes jornades electorals, en les quals van a ventilar-se els sagrats interessos de la Religió, la Pàtria i l'ordre social.

Gravetat del moment

"La gravedad del momento es tan evidente como llena de inaplazables urgencias.

Es nada menos que el armazón de una España lo que va a ser objeto de estas luchas; y al estructurarlo, es la tradición religiosa, es la libertad, es el trabajo, es el hogar doméstico, es la dignidad ciudadana lo que puede ser destruido o consolidarse.

Las normas capitales de acción para los católicos, en estos momentos de suma gravedad, las recogió de los documentos pontificios y las hizo públicas el Cardenal de Toledo en reciente circular profusamente esparcida por toda la nación."

El que no poden els catòlics

"Los católicos — ha dicho Pío X — no pueden tener una conciencia política opuesta a la conciencia de la Iglesia. Ante el peligro del bien público a nadie le es lícito permanecer ocioso.

"No puede el católico permanecer inactivo, retirado en su hogar o en sus negocios particulares, cuando los enemigos del reinado de Jesucristo avanzan resueltamente", ha dicho Pío XI."

El que poden els catòlics

Los católicos pueden intervenir en los asuntos políticos, con tal que su actuación no disienta de los preceptos de la doctrina cristiana.

Los católicos pueden desempeñar cargos públicos y pueden pertenecer a partidos políticos, con tal que la acción de tales partidos en nada se oponga a las leyes de Dios y de la Iglesia.

No sólo es lícito sino conveniente que existan partidos políticos católicos, cuyo fin sea aplicar a la gobernación de los pueblos los eternos principios de la Justicia, del orden y del reinado de Jesucristo."

El que han de fer els catòlics

"Es deber de todo católico usar de las armas políticas para defender la Iglesia y para obligar a la política a mantenerse en su terreno debido — ha dicho Pío X.

Los católicos deben impedir que vayan a parar en

manos de sus enemigos el gobierno y la administración de los pueblos — dijo el Cardenal Aguirre."

L'inactiu; el pessimista

Cruzarse de brazos indiferentemente cuando el Estado convoca a participar en la función política, no es sólo faltar a la lista, sino ceder el puesto al enemigo. España es conejo de indias de los remedios políticos importados, inadecuados a su constitución interna. No puede ya excusarse. Hay que emplear las armas que la ley otorga.

El censo, la lista electoral, las mesas electorales, proclamación de candidatos, compromisarios, etc. etcétera, no son palabras vacías de sentido.

El pesimismo, que es funesto en toda empresa, lo es mucho más en política. Hay que trabajar para vencer la indolencia de todos y llegar a la unión de los grupos afines, que coinciden en lo fundamental.

El orden, la paz, la vida de España, no pueden ser objetivo únicamente de éstos o de aquéllos.

Cada vez que uno de los "buenos" dice que "no" a un requerimiento de otros "buenos" prepara la victoria del enemigo común, y a veces se la da lograda sin combate."

El front únic

Cuanto ocurre en estos turbios días no es otra cosa que la "penúltima" consecuencia de un absentismo político que deberemos llamar criminal, puesto que fué antipatriótico, y aprovechándose del cual triunfaron los logreros y profesionales.

Tú, lector, hombre de orden y buen español, puedes contribuir con tu actividad política, con tu voto, con tu abnegación, a que se evite la "última consecuencia..." ¡Ya me entiendes!

Procura tacto de codos con los tuyos; formad todos, formemos todos el frente único, como lo han formado los enemigos de la Monarquía y los de la Religión.

¡Seleccinad, seleccionemos los instrumentos activos, las personalidades aptas y esto urgentemente!

Si el plazo electoral lo consiente, sin perder minuto, busquemos los medios de preparación con orientaciones modernas, con ficheros en que consten los amigos, los indiferentes y los enemigos, con previsión de cuanto integra una batalla electoral y hasta con círculos de estudio en que se ilustre acerca de las palabras, opinión, voluntad popular, soberanía nacional, libertad pública etc., el valor que tengan, y no más, puesto que ya las ha desfigurado bastante la literatura política del siglo XIX.

En las más grandes revoluciones del mundo, más que la revolución ha triunfado el principio de que el agua sin dique cubre la tierra. En España, cuando los buenos han querido triunfar han vencido a los gobiernos más o menos francamente sectarios. Cuando han hecho de camarón dormido, la corriente se ha llevado a ellos y a todo lo que más amaban. ¿Estás ahora bastante despierto?

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 53. — És català l'ús del *que* amb infinitiu en dites com aquesta: *donava molt que dir a tothom?* — C. S.

Resp. — 1. D'aquesta construcció se'n troben exemples en el català antic i modern, i és general en un gran sector de les llengües romàniques. La tenen el romanès, l'italià, el francès antic i modern, el castellà i el portuguès. Pel que fa al *que*, que és un relatiu, ja té precedents en la llengua llatina: *non habeo quod manducem*. La novetat en les llengües romàniques és l'ús de l'infinitiu després del *que* relatiu. La construcció normal fóra posar el verb en subjuntiu: *no tenia que mengés*, i n'hi ha exemples en el català antic: *Tornaven a fer de que visquessen* (Quaresma de Sant Vicens Ferrer, p. 323). L'infinitiu s'explica per l'altra construcció pariona, que posa una preposició i infinitiu en lloc del relatiu *que* i subjuntiu:

e donals a menjar (*Quar. de Sant Vicents*, p. 328).
Jhesucrist aparella de dinar (*Ib.*).
Si té algun recado per fer, després pot tornar.

Alternant en la conversa *donà'ls a menjar* i *donà'ls que mengessin*, resultà per creuament *donà'ls que menjar*. Vet aquí exemples d'aquesta construcció resultant:

(CATALÀ) Jhesucrist los havia aparellat *que dinar* (*Quares. St. Vicens*, p. 327).

Venint al vespre a casa sua cansat e dolorat, no tenia sa mercè *que donar* li a sopar (Villena, *Vita Christi*, II, p. 12).

(FRANCÈS) Savoir s'il avoit *que mengier* (G. de Dole, 1068).

(CASTELLÀ) Daba *que decir* a todos (*Quijote*, I, 24).

(PORTUGUÈS) Basta um frade ruim para dar *que fallar* a um convento (Diniz, *Pup.*, 85).

(ITALIÀ) Dar *che ridire* (Lasca, 21).

2. Aquesta construcció és usada també portant *que* preposició:

No tenia amb *què* pagar els deutes.

Cet obligeant amour a *de quoi* me confondre (Molière, *Femm. sav.*, 1477).

Acudió Sancho a su asno para sacar de las alforjas con *que* limpiarse (*Quijote*, I, 18).

Avevano ora di *che* lodarsi (Manzoni, *Pr. sp.*, 28).

3. Fins aquí *que* era un relatiu substantiu sense antecedent, però la mateixa construcció s'usa si *que* és relatiu adjectiu amb antecedent:

Li venien una partida de *coses* a sa llengo *que* dir-li (Alcover, *Rondalles mallor.*, III, p. 291).

No hi tinc res més *que* dir.

Donava molt *que* dir a tothom.

No queda más *que* ver (Fernán Caballero, *Novel.*, 110).

Uma só *palavra com que* lhe agradecer (Diniz, *Pup.*, 85).

És veritat que en aquest cas el català usa molt la preposició *a* per compte del relatiu *que*:

No hi ha res més *a* fer.

Hi hauria molts punts *a* discutir en tot això.

Però la catalanitat de les construccions amb *que* es demostra per la substantivació que se n'ha fet en aquestes dites:

Però que no m'ha donat un *que* sentir (Vilanova, *Escenes barcelonines*, p. 9).

Bé m'ho penso que he sigut un home com cal, que no t'he donat un *que* sentir (Vilanova, *Ib.*, p. 199).

Cal distingir aquest *que* relatiu del *que* conjunció, que s'usa amb el verb *tenir*, *tenir que*, com equivalent de *tenir de* o *haver de*:

No tens *que* cridar (Alcover, *Rondalles mall.*, III, p. 266).

Tu no tens *que* anar-hi.

4. La construcció de relatiu amb infinitiu és trobadora també tractant-se de persona o de lloc:

La pobra no tenia *qui* anar a trobar.

No tenia ningú amb *qui* exclamar-se.

No tenia on caure morta.

No veia per on sortir-ne.

Amb oracions interrogatives indirectes *que* és usat amb infinitiu i amb verb finit, però el sentit és diferent segons sigui la construcció:

1. Considerant perduda la seva primera il·lusió no sabia *què* fer (Vilanova, *Escenes barc.*, p. 16).

2. Encara no ho sé ben bé *què* faré.

En 1 el sentit és de no saber *el que* li convenia fer; en canvi en 2 és de no tenir determinat *què* faria de fet. Aquesta idea de la consideració de la cosa en si mateixa, sense pensar encara en l'aplicació a la persona que parla, pot explicar la forma infinitiva del verb, que usem també en expressions exclamatives: *quines coses de dir!*; *jo tenir por!*; *jo dir mentides!*, o interrogatives: *per què* passar-ne ànsia, *si no hi podem fer res?*

No cal repetir que totes aquestes construccions són també generals en les llengües romàniques.

Resumint, l'ús del relatiu amb infinitiu en oracions relatives normals, substantives o adjectives, de cosa, de persona o de lloc, i en oracions interrogatives indirectes, no té res de castellanisme, i és ben acceptador al costat de l'altra construcció amb preposició per comptes de *que* relatiu.

El Secretari de Redacció de l'O. R.

Fets diversos

Una església prodigi

En cosa de tretze anys s'ha plantat, per dir-ho així, i ha fet florida, i ha donat fruit, i fruit abundosíssim, la nova església consagrada al Sant més barceloní de tots els que honoren la nostra ciutat: Sant Josep Oriol. Cal contemplar la nova església per fer-se càrrec d'aquest prodigi. És més gran que la de Sant Agustí, s'assembla, noblement i ricament, a la magna basílica de Sant Pau, de Roma, de la qual sembla filla; s'ha construït de cop i volta, sense que hi falti punt ni coma; i s'ha aixecat com per art d'encantament en un grandios sector de Barcelona nova que semblava deixada de la mà de Déu i lliurada, de fet, al maligne.

Simultàniament amb aquest prodigi de pedra i or, se n'hi ha obrat un altre d'espiritual i missioner: la magna església s'omple cada dia de gent, i les gràniques columnes sembla que parlin i missionin.

Sant Josep Oriol, el gran miracler barceloní, ha fet el miracle. El seu instrument ha estat Monsenyor Icart. Ha consagrat el magnífic temple el novell Pastor, doctor Irurita. ¡*Alleluia!*

Un monument esguerrat

El monument a què ens referim pot ésser artístic i fins notable, si es vol, però va néixer esguerrat. No va bé enlloc. Ni físicament, ni políticament. És descomunal. El descobridor del famós Pacte commutatiu, bilateral, sinalagmàtic, mereixia un tracte més discret. Hom no hauria somniat mai en monumentalitzar l'alludit senyor, molt menys després de llegir el que en diu el gran català adoptiu, En Menéndez i Pelayo, en la seva universalment famosa "Historia de los Heterodoxos Españoles", en la qual figura per dret propi l'estatuat senyor; ni molt menys tenint en compte que no és cap valor indiscutible en cap esfera dels valors humans, i més aviat serveix de senyal de contradicció, que de senyera de pau; però una volta fet el determini d'aixecar-li un monument, hom hauria triat un lloc escaient a la seva vàlua i no el punt millor de la ciutat, que a tot arreu on hi ha seny despert i predomina el sentit de la ponderació, hom reserva als constructors o salvadors de pobles, als genis-pinacles, quan no es reserva — com hauria d'ésser, — al Sagrat Cor de Jesús (com a Bilbao), o a un home encarnació religiosa d'una raça, que a Barcelona podria ésser, per exemple: el Doctor i futur sant, Torres i Bages. Qui se'n recorda ja d'En Pi i Margall?

La "Setmana de la Saviesa"

La illa daurada — com anomenen Mallorca els seus entusiastes admiradors, — ha estat teatre d'un curiós esdeveniment, degut als esforços dels desorientats rotarians per a refer-se de les repulses que sovint reben, de part de les Autoritats Eclesiàstiques i dels catòlics il·lustrats, per llur sospitosa actuació i llurs humanitàries doctrines, tan semblants, per desgràcia, a les de la reprovadíssima secta maçònica.

Tal volta els iniciadors de la "Setmana de la Saviesa" no pensarien en la Setmana Santa en planejar el projecte, però, ja és ben casual la coincidència de les dues Setmanes.

L'heroi de la Setmana mallorquina ha estat el quasi famós comte de Keyserling, una de les víctimes de la Guerra Gran i de les grans dissorts que la seguien; esperit inquiet, defectuosament format, sense cap fermesa religiosa, sense cap filosofia bàsica, savi, enginyós, d'imaginació brillant i pertorbadora, el qual predica com un apòstol i diu coses força agradables a voltes. Porta al cap més prejudicis que raons, més literatura que lògica. Té el do exquisit d'una propaganda brillant i d'una atraient personal simpatia que el fa amable a tothom, i en això recolza el principal perill de la seva actuació.

La "Setmana de la Saviesa" ha estat un fracàs evident, però no ha deixat de fer mal. Keyserling ha dit eloqüents disbarats i val a dir que amb certa discreció. Per això és més de témer.

Quant als rotarians, aprofitem la ocasió de recordar a la premsa catòlica que no es poden admetre a lliure plàtica sinó tot el contrari. Si no són tots ells maçons, qui sap si no són tots maçonnitzants. *Vade retro...*

FOMENT DE PIETAT

Per a la glorificació del Dr. Torres i Bages

Exemplaritat de l'Il·lustríssim Dr. Torres i Bages

Bisbe de Vich

pel P. Ignasi Casanovas, S. J.

Un volum de 152 planes, 1 pesseta.

Sermonari

Un volum de 838 planes, en rústega, 9 pessetes; en tela, 11.

La Tradició Catalana

Un volum de 484 planes, en rústega, 5 pessetes; en tela, 7.

La Ciència del Patir

Un fulletó de 48 planes, 30 cèntims.

Sant Lluís Gonzaga

Miniatura psicològica. - Preu: 50 cts.

Compendi de la vida de San Josep Oriol

Preu: 30 cèntims.

Mes del Sagrat Cor de Jesús (Setena edició).

Preu: 1 pesseta en rústega; en tela, 2

Set Diumenges de Sant Josep

Preu: 30 cts. en rústega; en tela, 75.

Novena a la Mare de Déu de Montserrat,

amb les oracions de la Visita espiritual, 20 cèntims.

Conceptes del Dr. Torres sobre la santedat.

Es regala com fulla de propaganda.

Noticiari

Espanya

La Federació de Caixes d'Estalvi de l'Oest d'Espanya ha convocat un Concurs per premiar el millor treball sobre la Missió de l'Estat, de l'Institut Nacional de Previsió, de les seves Caixas col·laboradores i de les Caixes d'Estalvi, per al foment de la petita propietat rústica. El premi és de 5.000 pesetes i poden enviar-se treballs fins el dia 15 del pròxim mes de setembre.

— L'Assemblea Nacional de Tribunals de Menors, celebrada a Madrid fa pocs dies, ha posat de manifest l'arrelament que va adquirint aquesta tan simpàtica com útil institució social, els fruits de la qual podem veure i comprovar fàcilment sense moure'ns de Barcelona.

— Es bo recordar que ha finit el termini sobre la informació pública relativa a l'Organització Corporativa.

— Els últims abundants temporals de pluges han assaonat bé les terres a tot Catalunya, salvant-ne les collites que estaven en perill pel persistent eixut. Gràcies a Déu!

Estranger

Amb assistència de més de cinc mil sacerdots i innombrables fidels, el Dr. Fulton, professor de la Universitat Catòlica de Washington, ha donat una conferència a la Catedral de Sant Patrici, en la qual ha demostrat els grans avenços del paganisme, i ha predit una gran reculada del Cristianisme si no s'uneixen tots els catòlics i no treballen arduament. Aquesta profecia ja es va complir, per desgràcia.

— El Ministre de l'Interior d'Alemanya, Wirth, ha convocat a Berlin tots els seus col·legues dels Estats germànics per tal d'estudiar els mitjans de combatre la persistent propaganda metòdica de l'ateisme que fan els delegats dels Soviets, comproment l'esdevenidor nacional.

Centre Moral del Poble Nou

SECCIÓ DE CULTURA

Actes commemoratius del quarantenari de la publicació de l'Encíclica "Rerum Novarum" del Papa Lleó XIII

Dia 14 d'abril, a las deu del vespre. Conferència a càrrec d'En Jaime Ruiz Manent sobre el tema "Causes que motivaren la publicació de l'Encíclica "Rerum Novarum". Sumari:

- I Decadència dels gremis.
- II La revolució francesa i el maquinisme.
- III La doctrina liberal.
- IV El socialisme.
- V La reacció catòlica en els diferents països.
- VI El pontificat de Lleó XIII i la preparació de l'Encíclica.

Dia 17 d'abril, a les deu del vespre. Conferència a càrrec d'En J. Civera Sormani sobre el tema "Comentaris a l'entorn de la magna Encíclica "Rerum Novarum". Sumari:

- I La qüestió social i les seves causes.
- II El dret de propietat privada.
- III La propietat privada en les seves relacions amb la família.
- IV La solució del problema social.
- V La missió i deures de l'Estat.
- VI Les coses que han d'ésser protegides.
- VII L'equitat en el salari.
- VIII Les associacions obreres.
- IX Les relacions entre els associats.
- X D'on cal esperar la solució dels problemes socials.

Diumenge, dia 19 d'abril, a les cinc ds la tarda, gran míting, en el qual parlaran els prestigiosos oradors En Josep Riera, obrer; En Francesc Manich, advocat, secretari d'Acció Popular, i En J. Civera Sormani, membre de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica.

Tots aquests actes seran públics.

L'Acció Catòlica i les eleccions

Han estat fixats pels carrers de Barcelona uns cartells editats per la Junta d'Acció Catòlica en els quals s'exhorta els catòlics a complir com a tals amb el deure electoral.

Diuen així:

"Catòlics electors!

I. L'exercici del sufragi és un deure de consciència cristiana.

II. Tots els partits polítics que respectin les lleis de Déu i els drets de l'Església són lícits per a un catòlic, però l'Acció Catòlica està fora i per damunt dels partits polítics.

III. Cal votar els candidats que ofereixin sòlides garanties per al bé de la Religió i de la Pàtria per tal que resulti elegit el major nombre possible de persones dignes i competents.

IV. Si en el vostre col·legi o districte els candidats que es presentin no són de reconeguda catolicitat, voteu aquell que s'allunya menys de l'ideal catòlic i tingui ensem més possibilitat d'èxit.

Catòlics: No abandoneu el govern de la ciutat en mans dels descreguts."

Demountable

Màquina nord-americana de primer rengle
Molt més perfecta i sòlida que cap altra

"TIM" "UNITAS"

Famoses màquines de calcular.
Les millors del món.

Per a demostracions, al
Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

SERVICE STATION

PRIMERA ESTACIÓ AMERICANA A ESPANYA

JOSEP MANZANARES

La casa més important en gasolina, petroli, neumàtics, cambres, olis, grasses, accessoris, eines, ferreteria i tot quant pertany a l'automòbil.

VENDA A L'ENGRÓS I DETALL

GARATGE TALLERS:

Carrers Sepúlveda, 148-150
Villarreal, 55
1 Florida Blanca, 121
Telèfon 51510

CASA CENTRAL:

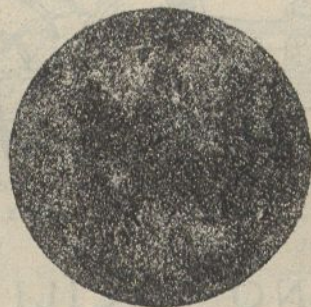
Carrer Aragó, 272
Passeig de Gràcia, 45
Telèfon 11550

MAGATZEMS:

Consell de Cent, 421

SUCURSAL:

Esplugues de Llobregat:
Carrer Laureano Miró, 59
Encreuament de les carreteres de Madrid i Cernellà

BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explicació

Ja ha sortit
el volum segon d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola

text original i versió catalana

pel

P. Josep Calveras, S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
del retaule de la Santa Cova de Manresa

Preu: 3 Ptes.

BARCELONA

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

Acadèmia

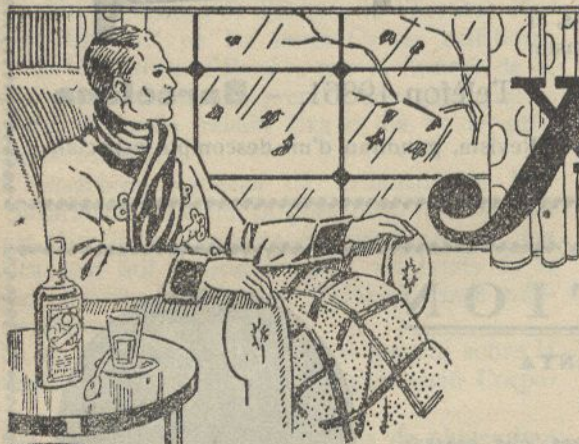
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc**Xarop PUIG**

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

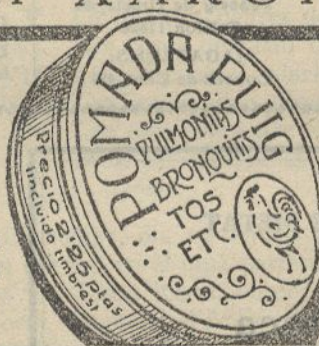
NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G.—Provença, 187; Barcelona.

FRANÇOUBO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA